

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 152/2021
31.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца „ТЕЛЕНОР“ Д.О.О. из Београда, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Иван Ђаловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу месне надлежности између Трећег основног суда у Београду и Основног суда у Чачку, на седници одржаној 31.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **МЕСНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Чачку.

Образложење

Основни суд у Чачку, решењем П 1739/20 од 28.09.2020. године, огласио се месно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења, списе предмета уступи Трећем основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да, како је изјављивањем приговора од старне извршног дужника, сада туженог, на решење о извршењу тог суда Ив 22653/10 од 18.05.2010. године, дошло до спора и уговором приложеним уз предлог за извршење, предвиђено да ће све евентуалне спорове решавати Четврти општински суд у Београду, сада Трећи основни суд у Београду, да је за даље поступање у овом предмету, месно надлежан Трећи основни суд у Београду, на основу члана 64. Закона о парничном поступку, имајући у виду да у конкретној ситуацији није прописана искључива месна надлежност.

Трећи основни суд у Београду, није прихватио месну надлежност, већ је уз допис П 9360/21 од 03.03.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу месне надлежности. У образложењу је указао, да је тужени изјавио приговор на решење о извршењу, али да није изјавио и приговор месне ненадлежности Основног суда у Чачку, због чега се Основни суд у Чачку није могао огласити месно ненадлежним, па је месно надлежан за поступање у овом предмету према одредбама о општој месној надлежности.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу месне надлежности на основу одредбе члана 23. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 – УС), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе

члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету месно надлежан Основни суд у Чачку.

Иницијални акт, предлог за извршење на основу веродостојне исправе (рачуна за децембар 2009. године) је 10.05.2010. године, поднет Основном суду у Чачку, ради наплате потраживања у износу од 116.500,00 динара. У истом је предложено да, у случају да извршни дужник против решења благовремено уложи приговор, предмет достави стварно и месно надлежном Првом основном суду у Београду. Уз предлог је приложен рачун за децембар 2009. године и претплатнички уговор за „...“ закључен између туженог као претплатника и за дилера - Продајни центар „ББ“ Д.О.О. ..., Огранак ..., дана 27.04.2009. године. Исти садржи споразум о месној надлежности, којим је предвиђено да, у случају спора уговорне стране уговарају надлежност Четвртог општинског суда у Београду, за физичка лица, односно Трговинског суда у Београду, за правна лица. Основни суд у Чачку, решењем о извршењу Ив 22653/10 од 18.05.2010. године, усвојио је предлог за извршење и одредио трошкове извршења у износу од 12.130,00 динара.

Против наведеног решења, тужени као извршни дужник је изјавио приговор.

Основни суд у Чачку, решењем Ив 181/20 од 27.08.2020. године, ставио је ван снаге решење о извршењу тог суда Ив 22653/10 од 18.05.2020. године, у делу којим је одређено извршење и одлучио да ће се поступак наставити као поводом приговора против платног налога. У образложењу је указао, да је извршни дужник изјавио приговор којим оспорава решење о извршењу због застарелости потраживања, па да је имајући у виду разлоге наведене у приговору туженог као извршног дужника, утврдио да је исти основан и на основу члана 46. у вези одредбе члана 49. став 4. Закона о извршењу и обезбеђењу, одлучио као у изреци решења.

Одредбом члана 64. став 1. ЗПП је прописано, да, ако законом није одређена искључива месна надлежност неког суда, странке се могу споразумети да им у првом степену суди суд који није месно надлежан, под условом да је тај суд стварно надлежан. Одредбом става 3. овог члана, да, овај споразум важи само ако је писмено састављен и ако се тиче одређеног спора или више спорова који сви проистичу из одређеног правног односа. Одредбом става 4. овог члана, да, исправу о споразуму тужилац мора приложити уз тужбу, а тужени уз приговор ненадлежности или одговор на тужбу.

Према томе, како је према приложеном претплатничком уговору из 2009. године, постигнут споразум о месној надлежности Четвртог општинског суда у Београду (сада Трећег основног суда у Београду), а тужилац у иницијалном акту из 2010. године (предлогу за извршење), предложио да се у случају приговора туженог као извршног дужника предмет уступи стварно и месно надлежном Првом основном суду у Београду, у односу на који суд није приложен споразум о месној надлежности, то је за даље поступање у овом предмету месно надлежан Основни суд у Чачку, на основу одредбе члана 39. ЗПП, као суд на чијем подручју тужени има пребивалиште.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 23. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић